

7.20 Prvá štyridsať hodinová modlitba v Mníchove

1629

Z nových foriem barokovej ľudovej zbožnosti sa bude tešiť mimoriadnej obľube do budúcnosti štyridsaťhodinová modlitba. Zvyk vystaviť v kostoloch počas 40 hodín v monštrancii Sviatosť oltárnu a pozvať ľudí na poklonu sa dá prvý raz zachytiť v r. 1527 v Miláne. Od r. 1553 rozšírená najmä jezuitmi, táto modlitba sa zdôvodňuje na počiatku štyridsaťhodinovým odpočíváním Krista v hrobe, ktoré sa zbožne prežíva. Od obdobia baroka bola táto zbožná prax daná aj ako uzmierujúca pobožnosť v rozpustilých obdobiach, napríklad cez fašiangy. Kapucíni spojili hodiny poklony s krátkymi ľudovými kázňami a intenzívnou spovednou službou. Kajúce kázne mohli u horlivých podporovateľov tejto pobožnosti nadobudnúť celkový počet 40.

Akty tirolsko-bavorskej provincie pôsobivo zachytávajú úspech tejto novej pastoračnej praxe medzi ľuďom, ktorý siaha až po kniežatá. 40 hodín je rozdelených do štyroch dní a charakterizujú prvú polovicu Veľkého týždňa – ktorý intenzívne pokračuje od štvrtka so svojimi liturgiami a barokovými črtami („svätý hrob“)¹

10076 V tom istom roku na Kvetnú nedeľu sa v Mníchove v Kostole sv. Petra, kde sa nachádza riadna kazateľnica kapucínov, po prvý raz konala štyridsaťhodinová modlitba. S ňou bol spojený rovnaký počet kázní vtedajšieho provinciálneho ministra, veľadôstojného pátra Silveria z Bregenzu;² bolo teda práve tak veľa kázní, koľko bolo hodín modlitby.

Pre novosť podujatia sa zbehlo veľké množstvo ľudu; ľudia chceli vidieť a počuť, čo tu prebieha. Mnohí z nich sa zúčastnili dvoch či troch hodín modlitby, iní ešte viac a niekoľkí boli takmer na všetkých hodinách, aby počuli kázne. Nechýbalo ovocie: Lebo skôr než opustili uvedený kostol, začali premýšľať nad polepšením svojho doterajšieho života, skúmali svoje svedomie a hneď ho otvorili spovedníkom tak úprimne a bez zábran, až sa to spovedníci potom nijako nehanbili priznať, ale hovorili o tom so všetkou otvorenosťou, že nikdy predtým nevyšli v spovednici najavo také príšerné a strašné hriechy ako v tých dňoch, keď sa konala táto nová forma modlitby.

10077 Hodiny modlitby boli však tak zadelené, že sa konali štyri za sebou nasledujúce dni, pričom sa s nimi začalo na Kvetnú nedeľu a trvali do nasledujúcej stredy. Vždy po každej poslednej kázni v poslednej hodine každého dňa a po zaspievaní žalmu „Miserere“ si vykonalo bratstvo Tela Kristovho – bolo založené pred nejakým časom našimi bratmi – bičovanie ako znak pokánia. Nato nasledoval úplný záver požehnaním kňaza s Najsvätejšou sviatosťou.

Túto pobožnosť si vôbec veľmi uctili svojou účasťou najjasnejší kurfirst a vojvoda Bavorska, Maximilián,³ a jeho brat, najjasnejší vojvoda Albrecht, každý v doprovode svojej najjasnejšej manželky. Nevynechali žiadny deň pobožnosti, kým trvala, a na veľký

¹ Zdroj: *Acta et Memorabilia Provinciae Tyrolensis cum origine et propagatione Monasteriorum*, 50. O nemecký preklad latinského textu sa postaral Christian Heinrich Hien z bavorskej provincie.

² O Silveriovi vid' vyššie, pozn. 38.

³ O Maximiliánovi I. vid' vyššie, úvod v predchádzajúcom dokumente.

obdiv i povznesenie prítomných sa dostavili verne s nablýskanými dvoranmi každý z nich, aby sa venovali modlitbe jednu alebo dokonca dve hodiny.

Keď teraz vyššie spomenuté najjasnejšie kniežatá spoznali, že nová pobožnosť priniesla v dušiach také pozoruhodné plody, po ktorých možno siahnúť rukou, ako ich viedla k jedinečnej zbožnosti a lútosti a ako to isté osobne zakúsili na sebe, prosili tu naliehavo vyššie menovaného veľadôstojného pátra Silveria, vtedajšieho provinciála, aby táto štyridsaťhodinová modlitba a s ňou spojené kázne pokračovali aj v nasledujúcich rokoch.